

Jeg skal måske starte med den sidste ordfører, fru Line Barfod. Altså, sjældent har jeg hørt så varmblodigt et forsvar med en revolutionær undertone for tingenes tilstand. Det er jo det indtryk, man må sidde tilbage med, når man har lyttet til alle de forfærdelige ulykker, vi nu vil udsætte, kan jeg forstå, denne perfekte legokonstruktion, som det danske samfund altså lignes med i dag, for.

Jeg må jo blankt meddele, at mit og regeringens udgangspunkt er et andet, nemlig at vi har en god og velfungerende offentlig sektor, men at den bestemt på mange strækninger kan blive bedre. Det er vores udgangspunkt, og derfor skal vi sådan set have mod til at forandre for at forbedre, ikke for at forfølge nogen af de mærkelige mål, vi så skydes i skoene, men tværtimod for at fremtidssikre det, der er kendetegnet ved den måde, vi indrettede den offentlige sektor på i Danmark, nemlig en decentralt forankret offentlig sektor.

Kl. 14.40

Det er jo det, vi er i gang med, og derfor er det projekt, som de to lovforslag, vi nu konkret behandler, L 68 og L 69, som flere af ordførerne jo også har været inde på det, et stort projekt. Det er entydigt et decentraliseringsprojekt, det går nemlig ud på at gøre to ting:

For det første at gøre kommunerne store nok, bæredygtige nok, give dem muskelkraft nok til at løse dagens opgaver, så vi undgår det, der jo ellers har været en snigende tendens i en lang årrække, nemlig at Folketinget stadig mere detaljeret blander sig i den kommunale opgaveløsning.

For det andet, at vi samtidig bruger større og stærkere kommuner til nu massivt at flytte opgaverne tættere på borgerne, prøver at virkeliggøre visionen om én offentlig sektor, én indgang. Det er politikerne i ens nærområde, der, hvor man bor, der, hvor man alt andet lige har lettest ved at søge indflydelse og holde politikerne fast, som har ansvaret. Det er jo den vision, vi forfølger med reformen her.

Derfor vil jeg sige til fru Margrethe Vestager, at det jo heller ikke er en eller anden religion, en religiøs overbevisning, der har ført os til synspunktet om, at vi så skal gå fra tre til to skatteudskrivende led. Det er sådan set en logisk følge af visionen om at have kommunen, primærkommunestyret, som omdrejningspunktet for udviklingen af velfærdssamfundet.

Det er det meget stærke afsæt for en videreudvikling af den offentlige sektor, vi nu skaber,

og det er jo rigtigt, som det er blevet sagt, bl.a. af hr. Ole Stavad, og jeg tror også fru Margrethe Vestager var inde på det, at det jo så i virkeligheden er en reform, der falder i tre faser, fordi der er en geografidel, der er en opgavedel, og så er der selvfølgelig i tredje fase også en finansieringsdel.

At den sidste del falder for sig selv og baserer sig på et lovforslag, der fremsættes i næste folketingssamling, kan ikke undre nogen, for logikkens love tilsiger altså, at hvis man vil lave vurderinger og stille forslag, der går ud på at sikre, at givne kommuner kan løse givne opgaver, så er man altså nødt til først at låse de to parametre, nemlig hvad det er for kommuner, vi taler om, og hvad det er for opgaver, vi taler om.

Det er derfor, at vi i dag har fremlagt den pakke, som vi tager hul på behandlingen af, der gør rede for de kommunaløkonomiske konsekvenser af de forskellige lovforslag, og at vi med afsæt i de lovforslag nu beder Finansieringsudvalget om, når vi kender det endelige kommunkort, det er vi jo meget tæt på at kende, og det skal jeg vende tilbage til om et øjeblik, at komme med forslag til de justeringer af finansierings- og udligningssystemet, der skal til, for at alle nye kommuner får et rimeligt udgangspunkt for at kunne løse de opgaver, som vi her betror dem. Så der er sådan set stor logik i, at den del af reformen kommer i næste folketingsamling.

Så er der til gengæld også meget stor logik i, at geografidelen og opgavedelen følger hinanden, for jeg kan forstå, at det i virkeligheden er her, at der er en form for grundlæggende uenighed.

Jeg er meget, meget glad for, at det lykkedes her i forrige uge at få en bred aftale om det nye danmarkskort. Det synes jeg klæder os alle sammen, og det er en stor styrke for de mennesker, hvad enten de nu er politikere eller ansatte, der i praksis skal oversætte hele denne her lovgivning. Det er en stor styrke.

Jeg synes også, at der er grund til at rose Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre for her at tage et medansvar, for det er jo oplagt, som fru Margrethe Vestager også rigtigt sagde det, at der selvfølgelig kan være en mulighed for over tid, hvis stemningen er til det, hvis de politiske vinde skifter, at flytte på opgavesiden. Men man må sige, at den geografi, der nu tegnes, er en geografi, der alt andet lige kommer til at stå en betydelig årrække frem. Så stor tak for det. Det er jeg meget glad for.